

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 70/2023-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, Malacká cesta 2B, Pezinok, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 135/2011, postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 83/2017 a jeho rozsudku z 19. septembra 2017 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 11/2021 a jeho uznesení z 24. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 15. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia, vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sa domáha aj vyslovenia porušenia čl. 13 dohovoru. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť príslušným súdom na ďalšie konanie. Súčasne sa domáha aj vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia. Žiada o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 7 000 eur a trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 14 C 135/2011 z 27. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol

žalobu sťažovateľa, ktorou si podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2 500 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru.

3. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5 Co 83/2017 z 19. septembra 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ktoré najvyšší súd odmietol uznesením č. k. 7 Cdo 11/2021 z 24. februára 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom uviedol, že napadnuté rozhodnutia považuje za prekvapivé, arbitrárne a nekonzistentne odôvodnené. Osobitne poukázal na to, že riadne a opakovane žiadal okresný súd, aby mu písomnosti doručoval aj elektronicky na ním uvedenú e-mailovú adresu. Okresný súd mu však nezaslal na túto adresu doplnenie vyjadrenia žalovanej z 22. mája 2015, čo spôsobilo zásah do princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania. Následne krajský súd v jeho veci vyhlásil rozsudok bez toho, aby sťažovateľa o tom upovedomil elektronickými prostriedkami.

6. Sťažovateľ tvrdí, že závery krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu je možné kvalifikovať ako nezlučiteľné s obsahom jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 36 ods. 1 listiny. Bolo totiž povinnosťou okresného súdu sťažovateľovi doručiť doplnenie vyjadrenia žalovanej z 22. mája 2015, umožniť mu sa s jeho obsahom oboznámiť a v primeranej lehote určenej súdom sa k nemu vyjadriť. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) upravujúcu zásadu spravodlivosti konania a princíp rovnosti zbraní, ako aj na súvisiacu judikatúru ústavného súdu a v danej súvislosti opakovane zdôraznil, že nedoručením vyjadrenia na ním uvedenú e-mailovú adresu bolo konanie ako celok zaťažené vadou.

7. V súvislosti s postupom krajského súdu v odvolacom konaní, ako aj následným rozhodnutím najvyššieho súdu v dovolacom konaní sa sťažovateľ domnieva, že vydaním napadnutého rozsudku bez splnenia zákonom predpokladaných podmienok mu krajský súd znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. S danou skutočnosťou sa najvyšší súd v napadnutom uznesení dôsledne a ústavne konformne nevysporiadal, keďže mu uniklo, že v rozhodnom čase sa na predmetnú situáciu vzťahovalo ustanovenie § 214 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

8. V súvislosti s nepreukázaním výšky škody ani príčinnou súvislosťou medzi ňou a nesprávnym úradným postupom, v dôsledku čoho všeobecné súdy zamietli jeho žalobu, sťažovateľ uviedol, že nie je vôbec zjavné, prečo sa domnievali, že tieto predpoklady zodpovednosti štátu neboli splnené, hoci bolo nutné tieto dve podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú štátom dôrazne

rozlišovať. Krajský súd a najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa chybné posudzovali jednotlivé predpoklady zodpovednosti za škodu, lebo pokiaľ škoda nevznikne, nevznikne ani zodpovednosť, a preto je zbytočné posudzovať príčinnú súvislosť.

9. Sťažovateľ je toho názoru, že ku dňu podania ústavnej sťažnosti všeobecné súdy nekonali efektívne, sústredene a dôsledne nerešpektovali čl. 17 CSP. Podľa jeho názoru stav právnej neistoty o výsledok konania stále trvá už viac ako 14 rokov a 8 mesiacov, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na súdnu ochranu, spravodlivý proces, kontradiktórnosť konania, náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a práva na nestranný súd (čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy. V súvislosti s uznesením najvyššieho súdu sťažovateľ namieta aj porušenie práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru. Súčasne sťažovateľ namieta porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom všeobecných súdov v napadnutých konaniach.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu:

11. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mal sťažovateľ k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktorý využil a dovolanie podal. V dovolaní namietal identický okruh nedostatkov, ktoré vyčíta krajskému súdu aj v ústavnej sťažnosti. Bolo preto v právomoci najvyššieho súdu dovolanie sťažovateľa preskúmať a rozhodnúť o ňom, preto nie je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti a z toho dôvodu bola ústavná sťažnosť v tejto časti odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu:

12. Vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu treba uviesť, že z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom posúdiť prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je potrebné, aby interpretácia zákona v tejto otázke nebola svojvoľná alebo formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa

súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

13. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia za nepresvedčivé, arbitrárne a podľa jeho názoru aj neracionálne. Nosná argumentácia ústavnej sťažnosti spočíva v tom, že sa najvyšší súd riadne nevysporiadal s námietkou týkajúcou sa nedoručenia písomností sťažovateľovi na ním uvedenú e-mailovú adresu.

14. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

15. Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa bez meritórneho skúmania dovolacích námietok podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné. K sťažovateľom uplatneným dovolacím námietkam, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd predovšetkým poukázal na skutočnosť, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Z rozhodnutí najvyššieho súdu je zrejmé, že pod pojmom procesný postup sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Pokiaľ procesný postup nie je rozhodnutie súdu, nemôže ním byť ani časť rozhodnutia – jeho odôvodnenie, ktorej úlohou je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

16. V súvislosti s nedostatočným odôvodnením rozsudku okresného súdu, ako aj krajského súdu najvyšší súd najskôr uviedol, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia je považovaný len za vlastnosť jeho rozhodnutia, ktorá jeho zmätočnosť nezakladá. Ústavný súd už na tomto mieste poznamenáva, že proti tomuto názoru zaujal jednoznačné opačné stanovisko (IV. ÚS 314/2020, I. ÚS 432/2021). Najvyšší súd však zároveň rozhodnutie krajského súdu materiálne preskúmal a v odôvodnení dodal, že v ňom sú zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené zákonné ustanovenia, ktoré sú aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 OSP). Následne zhodnotil, že za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Na margo namietanej arbitrárnosti rozsudku krajského súdu najvyšší súd, opierajúc sa o judikatúru ústavného súdu, konštatoval, že samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

17. Najvyšší súd rovnako vyvrátil aj námietku sťažovateľa týkajúcu sa nesprávnej aplikácie § 382 CSP, v dôsledku čoho malo dôjsť k vydaniu prekvapivého rozhodnutia a porušeniu princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Zhodnotil, že v danom prípade krajský súd nebol povinný postupovať podľa § 382 CSP a vyzývať strany na vyjadrenie k možnému použitiu iného ustanovenia právneho predpisu, pretože odvolací súd žalobou uplatnený procesný nárok právne neposúdil podľa takého ustanovenia právneho predpisu, ktoré by pri doterajšom rozhodovaní

vo veci nebolo použité. Súd oboch nižších inšancií na prejednávanej vec aplikovali § 3 v spojení s § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3 a § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. Právne posúdenie žalobcom uplatneného nároku spočívalo v posúdení, či došlo zo strany žalovanej k vzniku zodpovednosti za škodu (spôsobenú žalobcovi) pri výkone verejnej moci v zmysle uvedených ustanovení zákona. Z toho vyplýva, že odvolací súd v danom prípade nepoužil žiadne „nové“ ustanovenie právneho predpisu, ktoré by doteraz nebolo v konaní použité, resp. ku ktorému by strany nemali možnosť v doterajšom priebehu konania zaujať svoje stanovisko.

18. Najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku sťažovateľa týkajúcu sa nedoručenia upovedomenia o vyhlásení rozsudku na ním uvedenú e-mailovú adresu. Najvyšší súd v danej súvislosti uviedol, že v zmysle § 214 ods. 3 OSP platilo, že ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4 OSP), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3 OSP. V zmysle § 156 ods. 3 OSP platilo, že vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Na uvedené ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nadviazala aj právna úprava Civilného sporového poriadku, a to § 385 ods. 1 CSP zúžením obligatórnych dôvodov nariadenia pojednávania na odvolacom súde a § 219 ods. 3 OSP rozšírením povinnosti súdu o zverejnenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku okrem úradnej tabule súdu aj na webovej stránke príslušného súdu. Obsah spisu však nedáva žiaden podklad o pochybení odvolacieho súdu. Krajský súd postupoval v súlade s § 219 ods. 3 CSP (§ 156 ods. 3 OSP) a oznámil na svojej úradnej tabuli a webovej stránke 12. septembra 2017 miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku. Najvyšší súd rovnako zhodnotil, že odvolanie žalobcu síce v záhlaví obsahovalo uvedenie e-mailovej adresy, avšak bez požiadavky o doručovanie všetkých písomností aj elektronickými prostriedkami a upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3 OSP (§ 219 ods. 3 CSP), čo je nevyhnutnou podmienkou takéhoto doručovania.

19. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte dôvodov uplatnených v ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že jeho odôvodnenie je dostatočným podkladom na výrok, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, a preto právne závery najvyššieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a sú tak ústavne akceptovateľné. Najvyšší súd predovšetkým poukázal na celkovú vyváženosť a zrozumiteľnosť skutkových a právnych dôvodov, na ktorých krajský súd založil svoje meritórne rozhodnutie, ako aj na adekvátnosť a zákonnosť procesného postupu krajského súdu, ktorý vydaniu jeho rozsudku predchádzal.

20. Ústavný súd nevidí relevantný dôvod na to, aby prehodnocoval skutkové a právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi uvedenými v napadnutom uznesení nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti týchto názorov a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu ich nahradiť svojimi vlastnými. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Iba na doplnenie správnych dôvodov rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd k doručovaniu písomností sporových strán poukazuje na rozhodnutie ESLP v inej veci sťažovateľa, podľa ktorého zásada kontradiktórnosti nemá absolútny charakter a nejde o porušenie práva

na spravodlivý proces, ak by vyjadrenie protistrany nemalo vplyv na výsledok konania (Sarkocy proti Slovenskej republike z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17).

21. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Vo vzťahu k označeným ustanoveniam čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy je potrebné uviesť, že ide o základné ustanovenia ústavy, ktorých obsahom však nie sú práva, ktorých ochrany sa možno domáhať ústavnou sťažnosťou, a preto aj v tejto časti je ústavná sťažnosť neopodstatnená.

23. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd odkazuje na judikatúru ESLP, podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (rozhodnutie ESLP vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131). Z citovanej judikatúry ESLP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje (obdobne napr. III. ÚS 177/2020).

24. Aj vo vzťahu k týmto právam ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom všeobecných súdov v napadnutých konaniach:

25. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

26. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03).

27. Ústavný súd taktiež už opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07, I. ÚS 269/2012).

28. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnuté konanie ako celok bolo právoplatne skončené už 12. apríla 2021, a teda v čase podania ústavnej sťažnosti (15. júna 2021, pozn.) všeobecné súdy už nemohli vykonávať žiadne úkony, a tak spôsobovať v namietanom konaní prietáh, resp. predlžovať stav právnej neistoty.

29. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu